

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ

2014

ΕΚΦΩΝΗΣΕΙΣ

Διδαγμένο κείμενο

Αριστοτέλους *Ἠθικὰ Νικομάχεια* (B1,1-4)

Διτῆς δὴ τῆς ἀρετῆς οὐσης, τῆς μὲν διανοητικῆς τῆς δὲ ἠθικῆς, ἡ μὲν διανοητικὴ τὸ πλεῖον ἐκ διδασκαλίας ἔχει καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν αὐξησιν, διόπερ ἐμπειρίας δεῖται καὶ χρόνου, ἡ δ' ἠθικὴ ἐξ ἔθους περιγίνεται, ὅθεν καὶ τὸ νόμα ἔσχηκε μικρὸν παρεκκλίνον ἀπὸ τοῦ ἔθους. Ἐξ οὗ καὶ δῆλον ὅτι οὐδεμία τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν φύσει ἡμῖν ἐγγίνεται· οὐθὲν γὰρ τῶν φύσει ὄντων ἄλλως ἐθίζεται, οἷον ὁ λίθος φύσει κάτω φερόμενος οὐκ ἂν ἐθισθεῖ ἄνω φέρεσθαι, οὐδ' ἂν μυριάκις αὐτὸν ἐθίξη τις ἄνω ὀπίπτων, οὐδὲ τὸ πῦρ κάτω, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἄλλως πεφυκότων ἄλλως ἂν ἐθισθεῖ. Οὐτ' ἄρα φύσει οὔτε παρὰ φύσιν ἐγγίνονται αἱ ἀρεταί, ἀλλὰ πεφυκόσι μὲν ἡμῖν δέξασθαι αὐτάς, τελειούμενοι δὲ διὰ τοῦ ἔθους.

Ἔτι ὅσα μὲν φύσει ἡμῖν παραγίνεται, τὰς δυνάμεις τούτων πρότερον κομιζόμεθα, ὕστερον δὲ τὰς ἐνεργείας ἀποδίδομεν (ὅπερ ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων δῆλον· οὐ γὰρ ἐκ τοῦ πολλάκις ἰδεῖν ἢ πολλάκις ἀκοῦσαι τὰς αἰσθήσεις ἐλάβομεν, ἀλλ' ἀνάπαλιν ἔχοντες ἐχρησάμεθα, οὐ χρησάμενοι ἔσχομεν)· τὰς δ' ἀρετάς λαμβανόμεν ἐνεργήσαντες πρότερον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν· ἅ γὰρ δεῖ μαθόντας ποιεῖν, ταῦτα ποιῶντες μανθάνομεν, οἷον οἰκοδομοῦντες οἰκοδόμοι γίνονται καὶ κιθαρίζοντες κιθαρισταί· οὕτω δὴ καὶ τὰ μὲν δίκαια πράττοντες δίκαιοι γινόμεθα, τὰ δὲ σώφρονα σώφρονες, τὰ δ' ἀνδρεία ἀνδρεῖοι.

A1. Ἀπὸ το παραπάνω κείμενο να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του αποσπάσματος:

«Οὐτ' ἄρα φύσει... τὰ δ' ἀνδρεία ἀνδρεῖοι».

Μονάδες 10

B1. Ποια εἶναι, κατὰ τον Αριστοτέλη, τα εἶδη της ἀρετῆς; (μονάδες 5). Με ποῖον τρόπο κατακτάται καθεμία (μονάδες 5) και ποῖος ἔχει την κύρια ευθύνη για τη μετάδοση ἢ την ἀπόκτησή τους; (μονάδες 5)

Μονάδες 15

- B2.** «τὰς δ' ἀρετὰς λαμβάνομεν ἐνεργήσαντες πρότερον»:
Πῶς οδηγείται ο Αριστοτέλης σε αυτή τη θέση (μονάδες 5) και πῶς την τεκμηριώνει; (μονάδες 10).
Μονάδες 15
- B3.** Ποια είναι η τριμερής «διαίρεση» της ψυχῆς, κατά τον Αριστοτέλη, και πῶς σχετίζεται αυτή με τις ανθρώπινες ἀρετές;
Μονάδες 10
- B4.** Για καθεμία ἀπό τις παρακάτω λέξεις του κειμένου, να γράψετε ἓνα ομόρριζο ουσιαστικό και ἓνα ομόρριζο ἐπίθετο της νέας ελληνικής, ἀπλό ἢ σύνθετο.
οὔσης, ἔσχηκε, πεφυκότων, χρησάμενοι, μανθάνομεν.
Μονάδες 10

Γ. Αδίδακτο κείμενο
Ἰσοκράτους Ἀρχίδαμος, 103-105

Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι πολλὰ πράξεις ἤδη τοιαῦται γεγόνασιν, ἃς ἐν ἀρχῇ μὲν ἅπαντες ὑπέλαβον εἶναι συμφοράς, καὶ τοῖς παθοῦσι συνηθέσθησαν, ὕστερον δὲ τὰς αὐτὰς ταύτας ἐγνώσαν μεγίστων ἀγαθῶν αἰτίας γεγενημένας. Καὶ τί δεῖ τὰ πόρος λέγειν; Ἀλλὰ καὶ νῦν τὰς πόλεις τὰς γε πρωτεύουσας, λέγω δὲ τὴν Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων, εὐροῖμεν ἂν οὐκ ἐκ τῆς εἰρήνης μεγάλην ἐπίδοσιν λαβοῦσας, ἀλλ' ἐξ ὧν ἐν τῷ πολέμῳ προδυστυχήσασαι πάλιν αὐτὰς ἀνέλαβον, ἐκ δὲ τούτων τὴν μὲν ἡγεμόνα τῶν Ἑλλήνων καταστάσαν, τὴν δ' ἐν τῷ παρόντι τηλικαύτην γεγενημένην, ὅσῃν οὐδεὶς πάποι' ἔσεσθαι προσεδόκησεν· αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγῶνων γίνεσθαι φιλοῦσιν.

συνάχθομαι : συμπονᾶ, συμπάσχω

- Γ1.** Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του παραπάνω κειμένου.
Μονάδες 20

Γ2. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθεμία από τις παρακάτω λέξεις:

ὕμᾱς:	την αιτιατική ενικού αριθμού στο γ' πρόσωπο
πόρρω:	τον υπερθετικό βαθμό
ἀγαθῶν:	το επίρρημα στον θετικό βαθμό
αὐτὰς:	τη γενική πληθυντικού αριθμού στο β' πρόσωπο στο ίδιο γένος
ἡγεμόνα:	τη δοτική πληθυντικού αριθμού
οἶμαι:	το γ' ενικό πρόσωπο του παρατατικού
ὑπέλαβον:	το απαρέμφατο του παρακειμένου στην παθητική φωνή
τοῖς παθοῦσι:	τον ίδιο τύπο στον μέλλοντα
ἔγνωσαν:	το γ' ενικό πρόσωπο της ευκτικής στον ίδιο χρόνο
καταστάσαν:	το β' ενικό πρόσωπο της προστακτικής στον ίδιο χρόνο και στην ίδια φωνή.

Μονάδες 10

Γ3α. Να γίνει πλήρης συντακτική αναγνώριση των παρακάτω τύπων:
ὕμᾱς, συμφοράς, τοῖς παθοῦσι, τί, λαβούσας, ἡγεμόνα.

(μονάδες 6)

Γ3β. «αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγῶνων γίνεσθαι φιλοῦσιν»:

Να μεταφέρετε την παραπάνω πρόταση στον πλάγιο λόγο, και με τους δύο τρόπους, με εξάρτηση από τη φράση: «**Ὁ ῥήτωρ εἶπεν**».

(μονάδες 4)

Μονάδες 10

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

A. ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Επομένως, οι ηθικές αρετές δε γεννιούνται μέσα μας ούτε εκ φύσεως ούτε αντίθετα με αυτήν, αλλά εμείς έχουμε από τη φύση την ιδιότητα να τις δεχτούμε, ενώ τελειοποιούμαστε σ' αυτές με τον εθισμό. Ακόμα, σχετικά με όσα υπάρχουν μέσα μας εκ φύσεως, πρώτα βρισκόμαστε εφοδιασμένοι με τις δυνατότητες γι' αυτά και ύστερα προχωρούμε στις αντίστοιχες ενέργειες (αυτό είναι φανερό στις αισθήσεις· πραγματικά, δεν αποκτήσαμε τις αισθήσεις έχοντας δει πολλές φορές ή έχοντας ακούσει πολλές φορές, αλλά αντίθετα, έχοντάς τες, κάναμε χρήση τους - δεν τις αποκτήσαμε έχοντας κάνει ξανά και ξανά χρήση τους). Όμως τις ηθικές αρετές τις αποκτούμε, αφού πρώτα πραγματώσουμε τις αντίστοιχες δυνατότητες, όπως ακριβώς συμβαίνει και στις άλλες τέχνες· όσα δηλαδή πρέπει να μάθουμε να τα κάνουμε, τα μαθαίνουμε κάνοντάς τα· για παράδειγμα, οι άνθρωποι γίνονται οικοδόμοι χτίζοντας οικοδομήματα και κιθαριστές παίζοντας κιθάρα· έτσι λοιπόν γινόμαστε και δίκαιοι κάνοντας δίκαιες πράξεις, σώφρονες κάνοντας σώφρονες πράξεις, ανδρείοι κάνοντας ανδρείες πράξεις.

B.1 Η διάκριση των δύο μορφών της αρετής έχει γίνει στο πρώτο βιβλίο και τώρα, στην αρχή του δεύτερου, αναφέρεται αυτή και πάλι, συγκεφαλαιωτικά. Διακρίνει λοιπόν ο Αριστοτέλης δύο μορφές της αρετής: α) τη διανοητική και β) την ηθική («*Διττῆς δὴ τῆς ἀρετῆς οὐσης, τῆς μὲν διανοητικῆς τῆς δὲ ἠθικῆς*»).

Οι δύο μορφές της αρετής σχετίζονται με τα αντίστοιχα μέρη της ψυχής του ανθρώπου:

α. Οι διανοητικές αρετές (επιστήμη, τέχνη, φρόνηση, νους, σοφία) αφορούν το καθαρά λογικό μέρος της ψυχής (τό λόγον ἔχον).

β. Οι ηθικές αρετές (π.χ. δικαιοσύνη, ανδρεία) αφορούν το επιθυμητικόν (το μέρος της ψυχής που μετέχει και στο καθαρά λογικό μέρος, στο λόγον ἔχον, και στο ἄλογον).

Το τρίτο μέρος της ψυχής, που αφορά τη διατροφή και την αύξηση του ανθρώπινου οργανισμού, είναι καθαρά ἄλογον και γι' αυτό δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με την αρετή.

Η διανοητική αρετή γεννιέται, καλλιεργείται και αυξάνει κυρίως με τη συστηματική διδασκαλία και απαιτεί α) πείρα και β) ορισμένα χρονικά στάδια και διαδικασίες, για να γίνει κτήμα εκείνου που τη διδάσκεται. Στο κείμενο αναφέρεται ότι η γένεση και η επαύξηση της διανοητικής αρετής οφείλεται κατά κύριο λόγο **στη διδασκαλία** («*ἢ μὲν διανοητικὴ τὸ πλεῖον ἐκ διδασκαλίας ἔχει καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν αὐξήσιν, διόπερ ἐμπειρίας δεῖται*

και χρόνου»). Ευνόητο λοιπόν είναι ότι, αφού οι διανοητικές αρετές οφείλονται στη διδασκαλία, δηλαδή είναι μεταδόμενες, **την κύρια ευθύνη για τη μετάδοσή τους έχει η εκπαίδευση και οι φορείς της (οι δάσκαλοι)**.

Η απόκτηση της ηθικής αρετής οφείλεται στον εθισμό (ἦθος), στη συνήθεια που δημιουργείται με την επανάληψη («ἡ δ' ἠθικὴ ἐξ ἔθους περιγίνεται»). Για να στηρίξει αυτή τη θέση, ο Αριστοτέλης χρησιμοποιεί την ετυμολογική συγγένεια που έχει η λέξη ηθική με τη λέξη ἦθος.

Αφού λοιπόν οι ηθικές αρετές είναι αποτέλεσμα συνήθειας και επανάληψης και για την απόκτησή τους βασικό ρόλο παίζει **ο εθισμός, την ευθύνη για την κατάκτηση της αρετής έχει κυρίως αυτός που με θέληση και επιμονή ασκείται στην αρετή: ο μαθητής**. Και στον Πλάτωνα συναντούμε την ίδια διδασκαλία: «ἐμφύεται πᾶσι... τὸ πᾶν ἦθος διὰ ἔθος». Λέει μάλιστα ο Πλάτωνας ότι ο άνθρωπος μπορεί να αποκτήσει κάποια ψυχικά χαρακτηριστικά ήδη από τα πρώτα στάδια της ανάπτυξής του.

Σοφός λοιπόν (=φορέας γνώσεων) γίνεται κανείς **κατὰ κύριο λόγο με τη βοήθεια και τη συμπαράσταση ενός δασκάλου, αγαθός όμως (=φορέας αρετής) γίνεται α) με τη θέλησή του (πράγμα που κατά βάθος σημαίνει προσωπική επιλογή), β) με την επιμονή του στη διαδικασία της άσκησης**.

B.2 Στο απόσπασμα αυτό ο Αριστοτέλης συσχετίζει την ηθική αρετή με την ηθική πράξη και τονίζει τη σημασία της επανάληψης των ηθικών πράξεων για την απόκτηση και την ανάπτυξη της ηθικής αρετής. Συγκρίνοντας τις εκ φύσεως ιδιότητες με τις ηθικές αρετές διαπιστώνει ότι οι δεύτερες ακολουθούν διαφορετική πορεία στον τρόπο με τον οποίο κατακτώνται.

Ο Αριστοτέλης δηλαδή υποστηρίζει ότι όσα οι άνθρωποι έχουν από τη φύση, τα παίρνουν στην αρχή εν σπέρματι ως δυνατότητες («Ἐτι ὅσα μὲν φύσει ἡμῖν παραγίνεται, τὰς δυνάμεις τούτων πρότερον κομιζόμεθα»), ύστερα αναπτύσσονται ως ιδιότητες και φανερώνονται με τις ενέργειες που αποτελούν την πραγμάτωση των δυνατοτήτων. Στην περίπτωση όμως της αρετής η ενέργεια προηγείται, δηλαδή πρέπει πρώτα να ενεργήσουμε και ύστερα θα έρθει η κατοχή της αρετής. Τις αρετές δεν τις έχουμε «φύσει» και εκ των προτέρων, αλλά τις αποκτούμε με τη διαδικασία του ἔθους μετά από μια σειρά πράξεων. **Ἔτσι οδηγείται στη θέση «τὰς δ' ἀρετὰς λαμβάνομεν ἐνεργήσαντες πρότερον».**

Είναι θεμελιώδης στη φιλοσοφία του Αριστοτέλη η διάκριση — συχνά αντιθετική — των εννοιῶν δύναμις και ἐνέργεια. Δύναμις είναι η δυνατότητα που έχει ένα πράγμα ή ένα ον να γίνει ή να κάνει κάτι, ενώ η ἐνέργεια είναι η πραγμάτωση αυτής της δυνατότητας. Γενικά ο Αριστοτέλης θεωρεί ότι η δεύτερη έχει μεγαλύτερη αξία από την πρώτη. Εδώ συνδέει τὰς δυνάμεις με το πρότερον και τὰς ἐνεργείας με το ὕστερον,

εννοώντας ότι *αἱ δυνάμεις* έχουν χρονική μόνο προτεραιότητα έναντι τῶν ἐνεργειῶν.

Ο Αριστοτέλης συνεχίζει τη θεμελίωση της θέσης του με ένα ακόμα αποδεικτικό επιχείρημα, χρησιμοποιώντας παραδείγματα από τις φυσιολογικές λειτουργίες του ανθρώπου (από τις αισθήσεις) και παρατηρεί ότι:

Σχετικά με όσα έχουμε μέσα μας εκ φύσεως υπάρχει ἐκ τῶν προτέρων ἡ δυνατότητα να πραγματοποιηθούν και ὕστερα (χρονικά) πραγματώνονται, ὁμως ἄμεσα, χωρίς να χρειάζεται ὁ εθισμός με τὴν ἐπανάληψη· παράδειγμα, οἱ αισθήσεις: ἡ δυνατότητα τῆς ὄρασης καὶ τῆς ἀκοῆς υπάρχει ἐκ φύσεως καὶ μετὰ πραγματώνεται· ὁμως ἡ ὄραση καὶ ἡ ἀκοή εἶναι πλήρως ἀναπτυγμένες, ἔτοιμες, καὶ δὲν τις ἀποκτούμε ἐκ τῶν ὑστέρων με τὴ συχνή χρήση τους, βλέποντας ἢ ἀκουώντας ξανά καὶ ξανά. Προηγείται δηλαδή ἡ ὑπαρξὴ καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἐνέργεια, ἡ χρησιμοποίησή τους, ἡ πραγμάτωση, οἱ ὀπτικές ἢ ἀκουστικές ἐμπειρίες.

Σχετικά, τώρα, με τὴν ἠθικὴ ἀρετὴ, ὅπως ἀναφέρθηκε στο τέλος τῆς προηγούμενης ἐνότητας, ἔχουμε ἀπὸ τὴ φύση μόνο τὴν ιδιότητα νὰ τὴ δεχτούμε, ὁμως στὴ συνέχεια ἡ ἠθικὴ ἀρετὴ διαφοροποιεῖται ἀπὸ ἐκεῖνα που ἔχουμε ἐκ φύσεως· ἐδῶ δηλαδή συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: προηγείται ἡ ἐνέργεια (οἱ ἐμπειρίες, οἱ ἐπαναλήψεις, ἡ ἀσκήση) καὶ ἀκολουθεῖ ἡ κατάκτηση τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Με ἄλλα λόγια: ἀσκούμεστε πρῶτα σὲ μιαν ἀρετὴ καὶ ὕστερα τὴν ἀποκτούμε (π.χ. ἐνεργώντας συνεχῶς με δίκαιο τρόπο γινόμαστε δίκαιοι). Αὐτὴ ἡ διαφοροποίηση ἐνισχύει με τὴ σειρά τῆς τὴν ἀποψη ὅτι οὐδεμία τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν φύσει ἡμῖν ἐγγίνεται.

Παρατηροῦμε στο ἀρχαῖο κείμενο ὅτι ὁ Αριστοτέλης, ὅταν ἀναφέρεται σὲ ὅσα εἶναι ἐκ φύσεως, χρησιμοποιεῖ γιὰ τὶς δυνάμεις τους (που προϋπάρχουν) τὸ ἐπίρρημα **πρότερον** (ἢ ἀπαρέμφατα καὶ μετοχές ἀορίστου, που δηλώνουν τὸ προτερόχρονο), ἐνῶ γιὰ τὶς ἐνέργειες τὸ **ὑστερον**. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ ὅταν ἀναφέρεται στὶς ἠθικὲς ἀρετές, ἐκεῖ ὁμως οἱ ἐνέργειες προηγούνται (**τάς ἀρετάς λαμβάνομεν ἐνεργήσαντες πρότερον: προτερόχρονο**) ἢ συμπίπτουν χρονικά με τὶς δυνάμεις (**ποιοῦντες μανθάνομεν - πράττοντες γινόμεθα: σύγχρονο**).

Ὁ Αριστοτέλης ἐνισχύει τὴν παραπάνω θέση του χρησιμοποιώντας καὶ πάλι τὸ παράδειγμα (οἶον...), τὴν ἀναλογία (με τὴν παραβολικὴ πρόταση ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν...) καὶ τὴν ἀντίθεση (ὅσα μὲν φύσει ... τάς δ' ἀρετάς ... - οὐ γὰρ ... ἀλλ' ἀνάπαλιν). Αὐτὴ τὴ φορά πλησιάζει με τὰ παραδείγματα ἀκόμα πιο πολύ στον ἄνθρωπο, γιὰτὶ δὲν ἀναφέρεται σὲ τίποτα σχετικὸ με τὴ φύση του ἀλλὰ στὴν προσωπικὴ του δραστηριότητα στον τομέα τῶν τεχνῶν. Ἐτσι, παρατηρεῖ ὅτι στὴν ἠθικὴ ἀρετὴ συμβαίνει ὅτι ἀκριβῶς καὶ στὶς πρακτικὲς τέχνες: οἱ ἄνθρωποι πρῶτα ἐξασκούνται στὴν οἰκοδομικὴ, γιὰ νὰ γίνουν οἰκοδόμοι, καὶ στο παίξιμο τῆς κιθάρας, γιὰ νὰ γίνουν κιθαριστές, ἀποψη που συναντάμε καὶ στον Πλάτωνα, ὁ οποίος μάλιστα λέει ὅτι καὶ τὸ παιδικὸ παιχνίδι εἶναι μιὰ μορφή ἐξάσκησης γιὰ τὴν τέχνη που τὸ παιδί προορίζεται νὰ ἀσκήσει στο

μέλλον. Έτσι, ο Αριστοτέλης συμπεραίνει ότι πρώτα πράττουμε δίκαιες, σώφρονες και ανδρείες πράξεις και ύστερα (με την επανάληψη και τον εθισμό σ' αυτές) αποκτούμε τις αρετές της δικαιοσύνης, της σώφροσύνης και της ανδρείας. Όλα τα παραπάνω αποτελούν τεκμηρίωση της θέσης «τὰς δ' ἀρετὰς λαμβάνομεν ἐνεργήσαντες πρότερον».

B.3 Ερώτηση εισαγωγής: σελ.152-153 «Η ψυχή του ανθρώπου...σε ηθικές και διανοητικές».

B.4 οντότητα, ουσιαστικός
σχήμα, εχέμυθος
φύση, αφύσικος
χρήση, καταχρηστικός
μάθημα, μαθησιακός

Γ. Αδίδακτο κείμενο

Γ1. Γιατί νομίζω ότι δεν αγνοείτε πως πολλές παρόμοιες εξελίξεις ήδη έχουν συμβεί, οι οποίες αρχικά όλοι ανεξαιρέτως θεώρησαν ότι είναι συμφορές και συμπόνεσαν όσους τις έπαθαν, αργότερα όμως κατάλαβαν ότι αυτές οι ίδιες είχαν γίνει αιτίες πολύ σημαντικών αγαθών. Και για ποιο λόγο πρέπει να μιλά για τα περασμένα; Αλλά και τώρα βέβαια θα διαπιστώναμε ότι και οι πόλεις που έχουν τα πρωτεία, εννοώ αυτή των Αθηναίων και αυτή των Θηβαίων, προόδευσαν πολύ όχι εξαιτίας της ειρήνης αλλά για όποιους λόγους, αφού αρχικά καταστράφηκαν στον πόλεμο, πάλι ανέκτησαν τη δύναμή τους, γι αυτούς τους λόγους η πρώτη έγινε ηγέτιδα των Ελλήνων, ενώ η άλλη στην εποχή μας έχει γίνει τόσο ισχυρή, όσο κανείς ποτέ ως τώρα δεν περίμενε ότι θα γίνει· γιατί η φήμη και η διάκριση δε συνηθίζουν να προκύπτουν από την αδράνεια αλλά από τους αγώνες.

Γ2. ὑμᾶς: ἔ
πόρρω: πορρωτάτω
ἀγαθῶν: εὖ
αὐτάς: ὑμῶν αὐτῶν
ἡγεμόνα: ἡγεμόσι
οἶμαι: ᾤετο
ὑπέλαβον: ὑπειλήφθαι
τοῖς παθοῦσι: τοῖς πεισομένοις
ἔγνωσαν: γνοίη
καταστάσαν: κατάστηθι

- Γ3 α.** ὑμᾶς: υποκείμενο στο απαρέμφατο **ἀγνοεῖν** (ετεροπροσωπία)
συμφορᾶς: κατηγορούμενο στο **ᾄς** μέσω του **εἶναι**
τοῖς παθοῦσι: επιθετική μετοχή ως αντικείμενο στο **συνηχθέσθησαν**
τί: αιτιατική της αιτίας στο **λέγειν**
λαβούσας: κατηγορηματική μετοχή, ~~εξαιτάται~~ από το **εὔροισεν ἄν** και αποδίδεται στο **τάς πόλεις**
ἡγεμόνα: κατηγορούμενο στο **τήν μὲν** μέσω της μετοχής **καταστάσαν**
- Γ3 β.** Ὁ ῥήτωρ εἶπεν ὅτι αἱ ἐπιφάνειαι καὶ λαμπρότητες οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγῶνων γίνεσθαι φιλοῖεν.
Ὁ ῥήτωρ εἶπεν τάς ἐπιφανεῖας καὶ λαμπρότητας οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγῶνων γίνεσθαι φιλεῖν.

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ
ΚΕΡΚΥΡΑ